

Není důležité, co děláme, ale jak to děláme

Být a myslet jako všichni ostatní ve skutečnosti znamená, že vůbec nemyslíme, a tak vlastně neexistujeme. Moudrý Chan Siang-c' kdysi napsal, že jestli myslíme jako všichni, už se mýlíme, neboť každý člověk myslí různě. Pokud myslíme za všechny, opět děláme chybu, protože každý člověk má své vlastní starosti. Přemýšlejme podle svého a za sebe, ale mějme na paměti, že pokud nemyslíme na jiné, nemyslíme především na sebe. Napodobováním jiných lidí zpochybňujeme vlastní jedinečnost a neopakovatelnost.

Ralf Waldo Trine už v roce 1897 nabádá čtenáře, aby si uchovali svou individualitu: „Mnozí lidé zase žijí hluboko pod úrovní života, jaký by mohli žít, protože ustavičně vydávají svou osobnost napospas jiným. Chceš být ve světě nějakou silou? Buď svůj! Nepočítej se, nedovol, aby tě počítali k lidem, kteří žijí pouhým *možná*. Buď věrný nejvyšším ideálům své duše a nedej se ovládat zvyky,

mravy ani libovolnými lidskými pravidly, jež se nezakládají na mravních zákonech. Na pravidla, která se zakládají na mravních zákonech, bude vždycky dbát člověk, který má hlavu i srdce na pravém místě.

Svou osobnost, nejmohutnější zdroj své síly na to, neobětuj zvyku a konvenci, jež mají původ ve velkém davu lidí, kteří nemají dost síly, aby si zachovali osobnost. Jestliže obětuješ svou osobnost, posiluješ nežádoucí stav: za to se stáváš otrokem a po čase si tě bezpochyby přestanou vážit i lidé, kterým se chceš zalíbit.“

Skotský spisovatel a básník Robert Louis Stevenson zastával názor, že naučíme-li člověka, aby si všímal toho, co si o něm myslí jiní lidé, a řídil se názorem většiny svých současníků, přestane důvěřovat vlastní duši. Takovýto jedinec může být poslušným občanem, ale nikdy se nestane skutečným člověkem. Máme právo si nevšímat názorů jiných lidí bez ohledu na to, zda jsou lepší nebo horší než my, a jít vlastní cestou v souladu se světem, jež máme. Naši bližní mohou mít pravdu, ale stejně tak můžeme mít pravdu my. Mohou znát ledacos, ale my také mnoho víme. Věrnost svému vyššímu Já je velmi důležitá. Pokud člověk není věrný sám sobě,

jak můžeme očekávat, že bude oddaný jiným lidem?

Nikdo se nerodí silný, zkušený ani moudrý, proto napodobování představuje nejlepší způsob, jak si mladé duše mohou osvojit umění žít mezi lidmi. Je však důležité, abychom si vybrali správnou autoritu. Až se naučíme samostatně rozhodovat a nést odpovědnost za svá rozhodnutí, musíme si dodat odvahy a vybrat si cestu, kterou nám ukáže srdce. S nikým se nesrovnávejme ani na nikoho neberme ohledy, jen jednejme podle svého vyššího Já.

Buďme jako ti udatní rytíři. Udělejme, co je nutné, a dál ať se stane, co se má stát. Nepřišli jsme na tento svět jen proto, abychom zasadili strom, postavili dům a zplodili syna, jak se obvykle říká. Vždyť hlavní není, CO konkrétně uděláme během svého života, ale JAK. Naše individualita se neprojevuje v kvantitě, ale v kvalitě toho, co jsme vykonali. Není důležité, jakou cestu si vybereme, jestli budeme učitelem, farmářem, politikem nebo sportovcem, ale abychom ve všem, co děláme, říkáme a myslíme, byli věrni sami sobě. Všichni mudrcové, naši největší učitelé, a dokonce samotný Bůh ústy pozemských průvodců k nám promlouvají v knize *Hovory*

s *Bohem*, jejímž autorem je americký spisovatel Neale Donald Walsch:

„Cílem vašeho posvátného vztahu ke každému člověku, místu nebo předmětu není zjistit, co kdo chce nebo potřebuje, nýbrž přijít na to, co potřebujete k tomu, abyste mohli být tím, čím chcete být.

Zradit sám sebe, abys nezradil druhého, je také zrada. Je to nejhorší zrada. Jinými slovy, někdy musíme dát přednost svým vlastním zájmům.

To musíš dělat vždycky! Tvé rozhodnutí musí vycházet z toho, čeho se snažíš dosáhnout. Je-li tvůj životní cíl vysoký, tvá rozhodnutí tomu musí odpovídat. Dávat přednost vlastním zájmům neznámá být sobecký – znamená to uvědomovat si sám sebe. Jedině uplatňováním svobodného rozhodování lze dosáhnout růstu. Jestliže se vždycky řídíš cizími pravidly, pak nikdy nevyrosteš a, budeš jen poslouchat. Navzdory tomu, co si myslíte, od vás já nevyžaduji poslušnost. Poslušnost není růst a já si přeji růst.“

Láska je ideální rádce

Ikdyž jsme dospělí, zkušení, a dokonce zodpovědní, ještě neznamená, že jsme moudří. Jak správně praví indické přísloví – odpovědnost bez lásky dělá člověka bezohledným a láska bez odpovědnosti vede k neštěstí. Jen odpovědnost společně s láskou obdařuje člověka moudrostí. Ale jak můžeme spojit odpovědnost s láskou?

V jednom současném podobenství se vypráví, jak chlapec hledal nejmoudřejší a nejváženější lidi, aby se od nich dověděl, co je to moudrost.

Obrátil se na významného revolucionáře a zeptal se ho:

„Řekněte mi, co mám dělat, abych byl moudrý? Jak a kam musím plout řekou života?“

„Nebud' jako ostatní,“ odpověděl revolucionář. „Nesplývej s davem obyčejných a lhostejných lidí. Jdi proti proudu navzdory všemu! Život je boj. Bud' odvážný a nebojácný. Překonavej těžkosti ve prospěch všeobecného blaha

a zdokonalování světa! V tom spočívá veliká moudrost a štěstí.“

Chlapec přikývl a šel pro radu k jinému mudrci – poustevníkovi.

„Jak mám plout řekou života?“ zeptal se světce. „Má cenu vzdorovat proudu?“

„Proč vzdorovat?“ odpověděl poustevník. „Cožpak nevíš, že osud svolného člověka vede a vzdorujícího táhne? Řeka našeho života je jen malý potůček v bezbřehé řece osudů všeho živého na Zemi. Půjdeme-li proti proudu, dostaneme se do střetu s vesmírem. Odevzdej se řece života, pluj v jejím proudu a poznáš opravdovou jednotu s vesmírem.“

Chlapec poděkoval poustevníkovi a vypravil se k dalšímu mudrci – filozofovi a učiteli.

„Řekněte, jak mám žít? Mám jít proti proudu, bojovat a překonávat překážky, nebo plout po proudu a splynout se světem?“

„Ach,“ povzdechl si filozof, „hodně ti radili. Moudrost nespočívá v tom, jestli pluješ po proudu nebo proti němu, ale v tom, abys plul tam, kam potřebuješ. V této plavbě musí být tvoje duše plachtou a rozum kormidlem.“

Tato slova se chlapci velmi líbila. „Konečně jsem pochopil, co musím dělat, abych byl moudrý,“ pomyslel si. Zaradoval se a šel

domů. Na zpáteční cestě potkal prostého vesničana. „Ještě jedna rada nemůže uškodit, zejména když už jsem moudrý,“ pomyslel si chlapec a oslovil vesničana:

„Říkali mi, že jste nejmoudřejší člověk v okolí. Řekněte, jak mám žít? Mám plout s proudem, nebo jít proti němu? Či se mám řídit rozumem a plout tam, kam potřebuji?“

„Proud?“ podivil se vesničan. „Žádný proud neznám. Prostě rád plavu. Pěstuji zeleninu, ošetřuji stromy na zahradě a starám se o rodinu, své příbuzné a blízké. Děláám jen to, co mám rád, a mám z toho neustálou radost. A to je celá moje moudrost.“

Chlapec pochopil, že každý z mudrců měl svoji pravdu. Neexistuje jedna univerzální cesta k moudrosti pro všechny. Uvědomil si, že tajemství žádného z mudrců nespočívá v nějakém směru, skutku nebo práci, ale v lásce k tomu, co dělá. Jen pokud děláme něco s láskou, můžeme mít současně i radost, štěstí a moudrost.

Není důležité, co děláme ani jaké je naše zaměstnání nebo profese, ale jestli se nám to líbí a naše práce nám i jiným přináší radost. Nic jiného nemá význam. Tam, kde je láska, dříve nebo později přichází úspěch, i když tomu mnozí odmítají věřit.

Jestliže nevíme, co máme udělat nebo říct, nejlépe nám poradí láska. Ústy N. D. Walsche k nám promlouvá Bůh a radí nám, abychom si před každým rozhodováním položili otázku: Co by nyní udělala láska? Máme na mysli lásku k sobě a lásku k druhým. Jestliže milujeme druhého člověka, nedělejme nic, co by mu mohlo ublížit. Máme-li nějaké pochybnosti, počkejme, dokud se všechno nevyjasní.

Proč se musíme v životě zaměřit zrovna na lásku, a ne třeba na spravedlnost? Protože právě prostřednictvím lásky můžeme tím nejjednodušším a nejlepším způsobem projevit svoje skutečné Já – vyšší osobnost, kterou vymyslel a vytvořil Bůh, jež prošla tisíci a tisíci vtěleními, bezpočtukrát prožívala situace a podmínky, aby se v nich naučila ne občas, ale pokaždé projevovat své skutečné a Bohem zamýšlené Já; aby vzrostla její síla a velikost, a tak mohla jednou sama přejít z nižšího fyzického světa do vyššího, energetického světa Boha.